

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

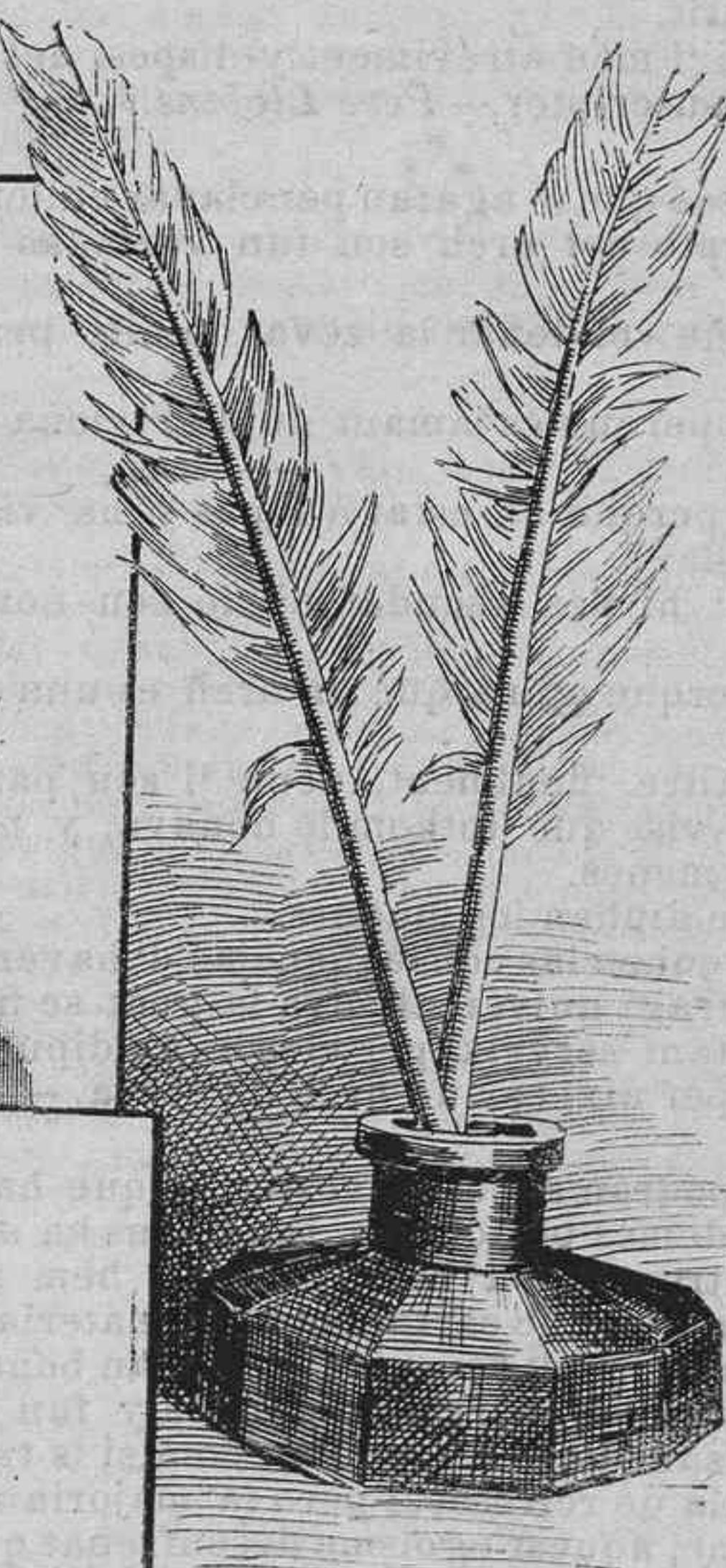
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

J. OHNET.

Novelista parisien
que ab obras encantadoras
ha conseguit dominar
en lo mòn de las senyoras.

L' ARCH Á COLÓN.

Aquí tenen un arch que avants de neixe ja 'ns està fent l' arquet.

Las deesas gregas van disputarse per una poma, la poma de la discordia.

Los ciutadáns barcelonins se barallan per un arch, que si no porta 'l nom de *arch de la discordia*, mereix portarlo.

Tot just fa un mes que 'l govern va oferirnos cinquanta mil duros per aixecar un recort á Colón y ja no 'ns enteném.

D' aixó á la guerra civil ab tots los seus horrors no hi ha sinó un pas.

* * *
Las gacetillas dels diaris venen plenes de cartas referents al arch y al seu millor emplasament.

N' hi ha de admirables per la séva minuciositat; altres tenen una concisió, un vigor que enamora. Fins n' hi ha que semblan un pistoletasso: «Demano que l' arch s' aixequi en tal puesto.

»Son segur servidor,—*Pau Bom.*»

'S veu que encara quedan descendents d' aquells atletes de Numancia y Sagunto. Sols un heroe pot expressarse en semblant llenguatje.

Los esperits apocats abordan l' assumpto ab més miraments y escriuen cartas com aquesta:

«Sr. Director: M' alegraria que no tingüés vedat ni vosté ni la séva familia. La present serveix per manifestarli que 'm sembla que l' arch que volen dedicar á Colón podrian posarlo á la plassa del Angel en lloc de aquella farola.

»No 's figuri que jo hi tingui emprenyo. Si troben que allí fa nosa, que 'l coloquin en un siti més aproposit.

»Dispensi 'l mèu atreviment y disposi del seu respectuós suscriptor,—*Pere Llobins.*»

* * *
Las excusas que s' agafan per clavar cullerada en l' assumpto del arch son tan variadas com graciosas.

Un diu que vol donar la séva opinió, porque es artista.

Un altre porque es amant de Barcelona y de la familia.

Un altre porque ha estat á Paris y ha vist lo de la Estrella.

Aquest s' hi fica escudat ab lo seu nom de Cristófol.

Aquell porque opina que un arch es una cosa pública.

Aquell altre, finalment, dóna 'l seu parer... porque ha vist que tothom lo donava, y no ha volgut ser menos.

Es lo que diuen los madurs:

—¿Las veuen las conseqüencias d' haver concedit lo sufragi universal? Ara la gent se figura que 'l vot tant serveix per elegir un diputat de carn com per aixecar un arch de pedra.—

* * *
Com ja podrán suposar vostès, lo que ha passat ab los demés periódichs, també 'ns ha succehit á nosaltres. Fins l' hora present, hem rebut una cinquantena de cartas sobre la materia.

Algunas son molt sensatas y revelan bons sentiments; altres desbarren una mica y fan anar l' arch de sant Pere á sant Pau com si 's tractés d' una taula de refreshos; pero la majoria respijan egoisme, aquest egoisme desenfrenat que no repara en obstacles ni barreras.

No las publicarem totes, perque molts d' elles contenen ideas semblants y gens originals. Lo que farém serà donarlos una idea de les que sobressurten en un concepte ó altre.

Examinin aquest ramillet y vejin què 'ls sembla.

* * *
«L' arch s' ha de fer al plà de la Boqueria, à fi de que en dies de pluja los que no tenen paraygua pugan posars'hi sota.

Un emblanquinador.»

«¿No li sembla que seria una bona idea construir l' arch á Colón sobre la Catedral, de campanar á campanar?

Un colomista.»

«Jo posaria l' arch á la plassa de Sant Jaume. 'M dirán que la plassa es petita y no hi cab: ja ho sé. ¿Qué més senzill, llavors, que derribar la casa de la Ciutat y 'l palau de la Diputació, fent una plassa més gran?

Un propietari del carrer de Sant Sevè.»

«L' arch s' ha de colocar en un siti ample, llibre, que 's veja de lluny y que se 'n puguen treure vistes fàcilment.

Un fotògrafo.»

«A mi 'm sembla que l' arch á Colón s' hauria de edificar en un lloc ahont no fés nosa.

Un amich de la veritat.»

«Per mi, que coloquin l' arch allí ahont vulgui aquell que 'l pagui.

Un imparcial.»

* * *
L' última carta transcrita es sens dupte la que revela més bon sentit y altesa de miras.

Aixó de volguer imposar condicions al que 'ns ofereix los diners pèl arch, es molt poch diplomàtic y 'ns pot ocasionar un xasco.

¿Volent que 'ls conti un quènto?

No pot ser més oportú: sembla fet exprés per aquesta circunstancia.

— Noys — deya un pare al seu quatre fills: — per Pasqua compraré un bé, l' engreixaré姆 forsa y per la Pasqua segona 'ns lo menjaré姆 —

Tots se van posar á picar de mans, menos le petitet que encara no 'n sabia.

— ¡L' aniré姆 á pasturar! — va di 'l gran.

— Jo aguantaré la corda — contestà 'l segón.

— No, que l' aguantaré jo — replicà 'l primer.

— ¡Jo! — digué l' altre.

— ¡Jo! — cridà 'l tercer.

— ¡Jo! — barbotejà 'l més menut.

Son pare procurà posarlos en pau, prometent-los que sostindrian la corda una estona cada hú, per rigurós torn.

— Lo dia que 'l mataré姆 — afegí després — couré姆 la sanch y sucareú la payella.

— Tú no vull que suquis — digué 'l gran al segón.

— Jo sí, — respongué aquest.

— Jo també vull sucarr — anyadi 'l tercer.

— ¡Jo també! — exclamà 'l petit.

— No, senyors — replicava 'l gran: — no sucareú!

— ¡Si que sucareú!

— No ho vull.

— ¡Jo sí! ...

Lo pare, que presenciava la polémica, determinà tallarla radicalment.

— Basta — va dirlos: — lo més senzill, per evitar disputas, serà no comprar cap bé! —

* *

Prou disputas, donchs, noys barcelonins. Esperém primer que 'l govern compri 'l bé, es à dir, que 'ns dongui 'ls cinquanta mil duros.

D' aixó de l' emplassament del arch, ja 'n parlarém.

D' altre modo, 'ns exposém à quedarnos com los quatre germáns del quento.

Sense arch... y ab una irritació à la garganta, de tant cridar.

A. MARCH.

* * *

Demanant una carta per resposta
à ma declaració,
vas dirm' que la esperés dijous al vespre,
sota dels teus balcóns.

Jo vaig anarhi, com es clar, molt d' hora,
y tú, per riure un xich,
vas tirarme l' as d' oros... ¡malehida!
¡burlarte de mi aixis!

A. LLIMONER.

UN MANIFEST.

Los periódichs populars com L' ESQUELLA DE LA TORRATXA, que conta per milers los sèus lectors, tenen una ventatja inapreciable pels que 'ls escribim: la de que casi no 's mou una fulla sense que 'n tinguém coneixement. Lo que no ve yém nosaltres per nostres propis ulls nos ho fa veure algún dels infinitis lectors apreciables que mantenen ab nosaltres tracte constant y carinyosa correspondencia.

Fa pochs días va moures una fulla à Sant Andreu de Palomar, y aqueixa fulla vingué à parar tot desseguida à la redacció de la ESQUELLA, acompañada de una carta atenta firmada per un vehí d' aquella població, que 'ns venia à dir: «Aqui tenen un document públich: llegeixin y riguin.»

Y en efecte: varem llegirlo y varem riure.

Y com no dupto que à tots vostés los hi succeirà lo mateix, y ja que avuy los assumptos de interès general no son molt abundants, no vacilo un moment en donarlos à coneixer la peregrina inspiració de un cansalader de Sant Andreu de Palomar, que ab lo temps tal vegada siga nombrat académich de la Llengua.

De la Llengua de tocino.

* * *

Porta 'l document una cabecera ab lletras grossas ostensibles que diu aixis: MANIFIESTO POR D. MIGUEL SIMÓN | À LOS TENDEROS ANDREENSES | Y À LOS TENDEROS EN GENERAL.

Al veure 'l titul de MANIFIESTO creurán al primer cop d' ull que 's tracta de preparar un moviment revolucionari, ó quan menos una candidatura de regidor... Donchs s' enganyan de mitj à mitj: las intencions del manifestant D. Miquel Simón son més desinteressadas y sobre tot més patriòticas. Ell no vol menjar per cap concepte, desitjant sols que menjem nosaltres bona cansalada, bon llart, bons pernils y tots los demés elements de aquell sabros animal, company de Sant Antoni, que com las noyas macas, *no té despedicis*. Es un crit entusiasta en pró de la producció nacional. Escoltémlo:

«Muy señores míos tengo el gusto de esponerlos en

manifesto, una idea, que se me há ocurrido hace algun tiempo en este parte para defender los nuestros intereses propios y de cada cual por si y lo que somos y lo que balemos adentro del nuestro ramo. ¡Pues señores allegado la hora!»

»De buscar un camino para seguir una buena senda, y es de la siguiente manera. Primero hir buscando entre todos un medio para hacer un contra; à las especies extranjeras que es le primera base que ansa y principalmente la manteca que es todo el año continuamente las el tradas, y pagando tal vez una mezquina cuota de arancel y que sene espende por toda Cataluña y la levorada nuestra nosba atras y sin tener precio ni soñarlo; (Pues señores aquí está el fusilis.)»

¡Y no es poca la diferencia que hi ha entre 'l llart nacional y 'l que 'ns vé del extranger! Lo señor Simón exposa la superioritat del primer sobre 'l segón en un párrafo digne de que tots los consumidors se 'l grabin en la memoria:

«La del pais como diríamos la levorada nuestra, no pueda tener la aceptación como podia proceder tenerle y por causa del inconveniente que la extranjera está algo mas baja de precio y no reune las circunstancias de la del Pais, por que aqui la levoramos los tocineros en una caldera y le extrayemos porfusion y prolongada por el calor 80° para que la enfermedad de la triquina no pueda atañar à la higiene pública; por medio del mismo calor mata dicha enfermedad; sin embargo de desde 1865 en Barcelona se esta en estudio de las cosas que á la higiene Pública atañen que allí en los Estados Unidos de America no vienen garantidas por ninguna inspección microscópica, pues que diremos de la manteca siendo levorada en cruda la grasa afuerza de una prensa haciendole derritir por fuerza; que sevor le pueda dar que sentido de gusto pueda tener, cuando se coce y sepone en el sarten, ho en la cazuella, está tirando chispas como un fuego de fusilaria y por cuenta de hacer hedor francamente no hepodido defericiar que sentido tiene; la nuestra han experimentado que hedor mas buena que gusto y sevor en todas las maramiendas y se pueda aplicar en las llagas (á) cicatrices y en todas partes del cuerpo humano, que la extranjera no pueda aplicarse en ninguna yo no se al Público como no sea fijado en esa esencia tan bien conocida como tien la nuestra:»

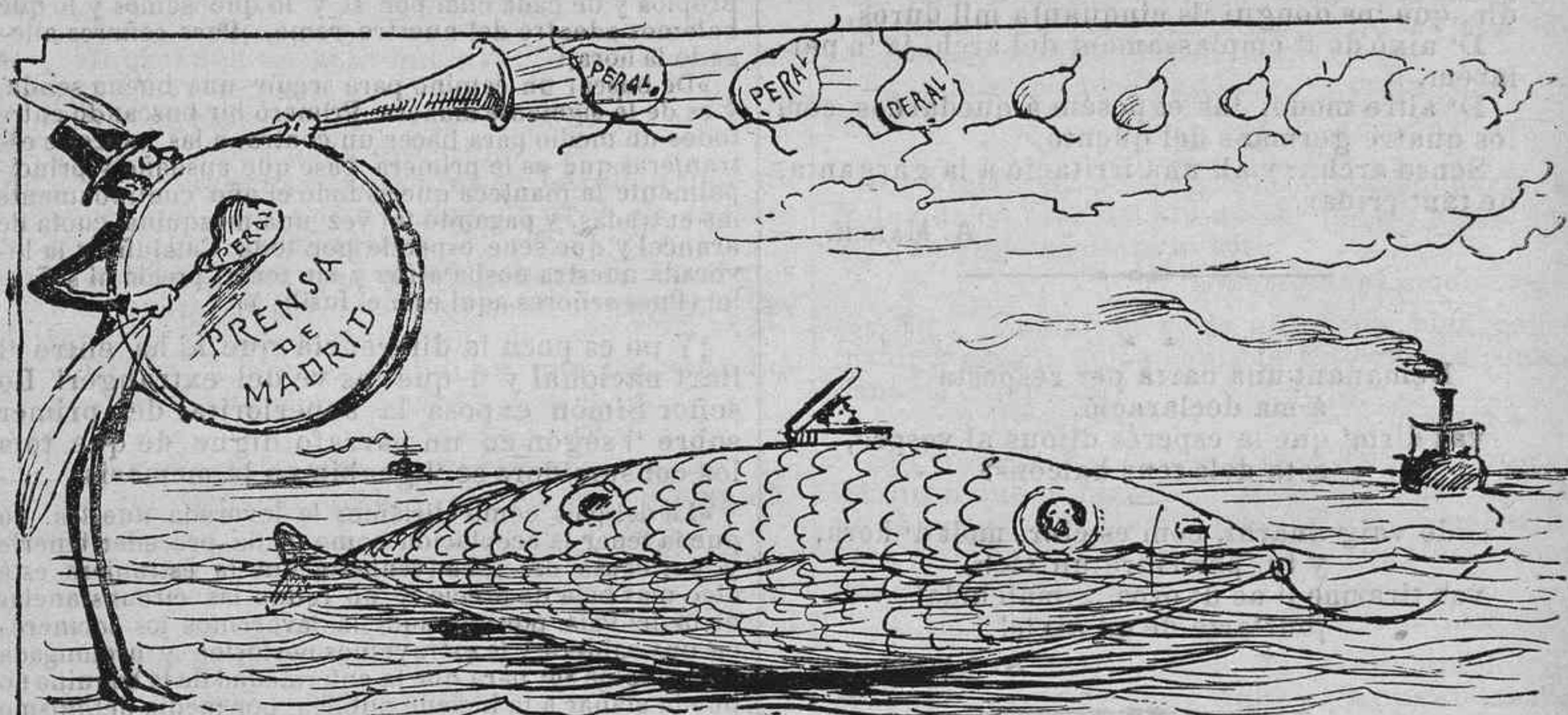
¡Y está clar! Lo públich, seduhit avuy per la baratura, hauria de fixarse més en tals diferencies, y exclamar à coro:—¡Visca 'l llart nacional! —crit regenerador dels bons guisados.

* * *

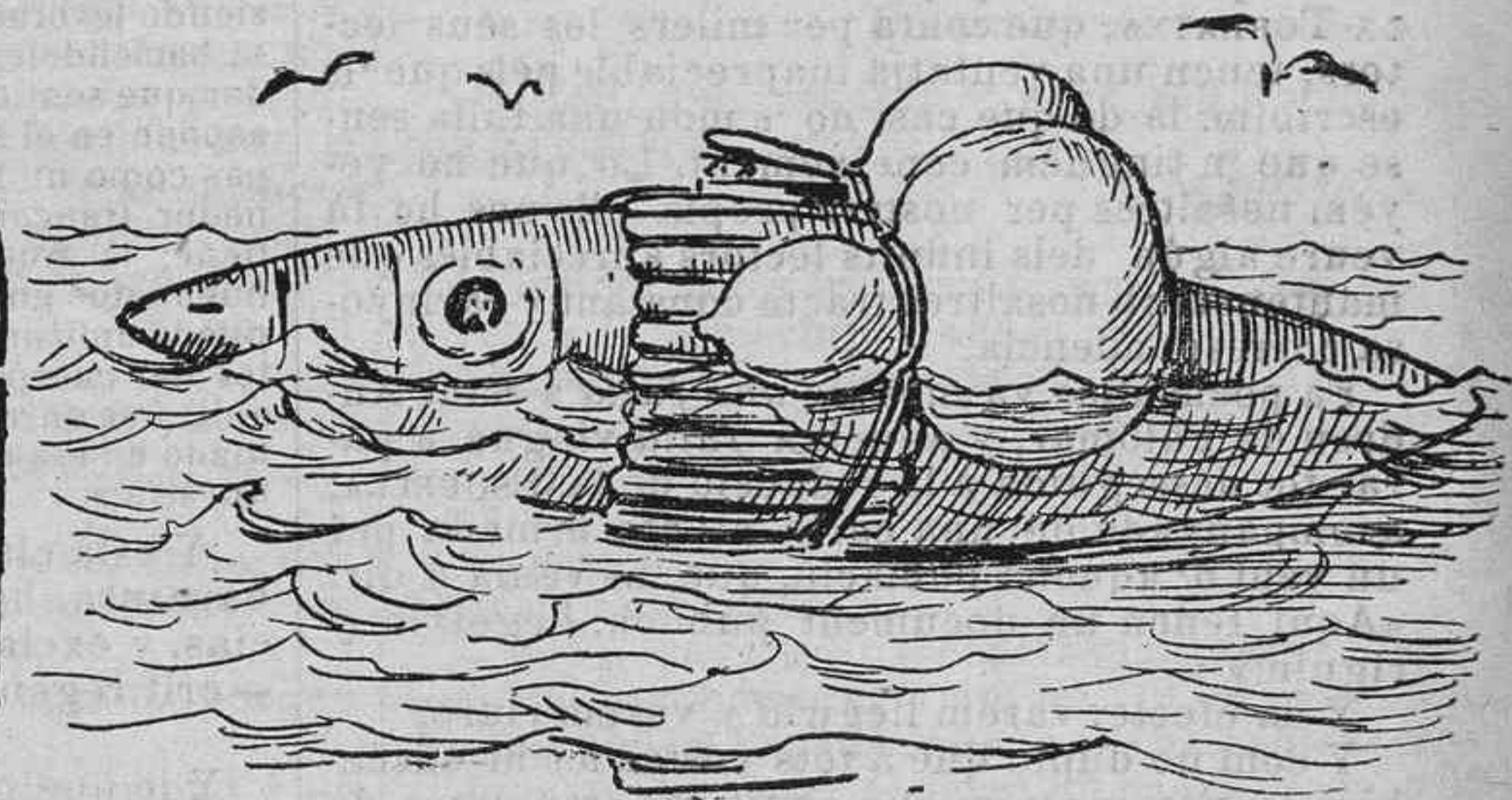
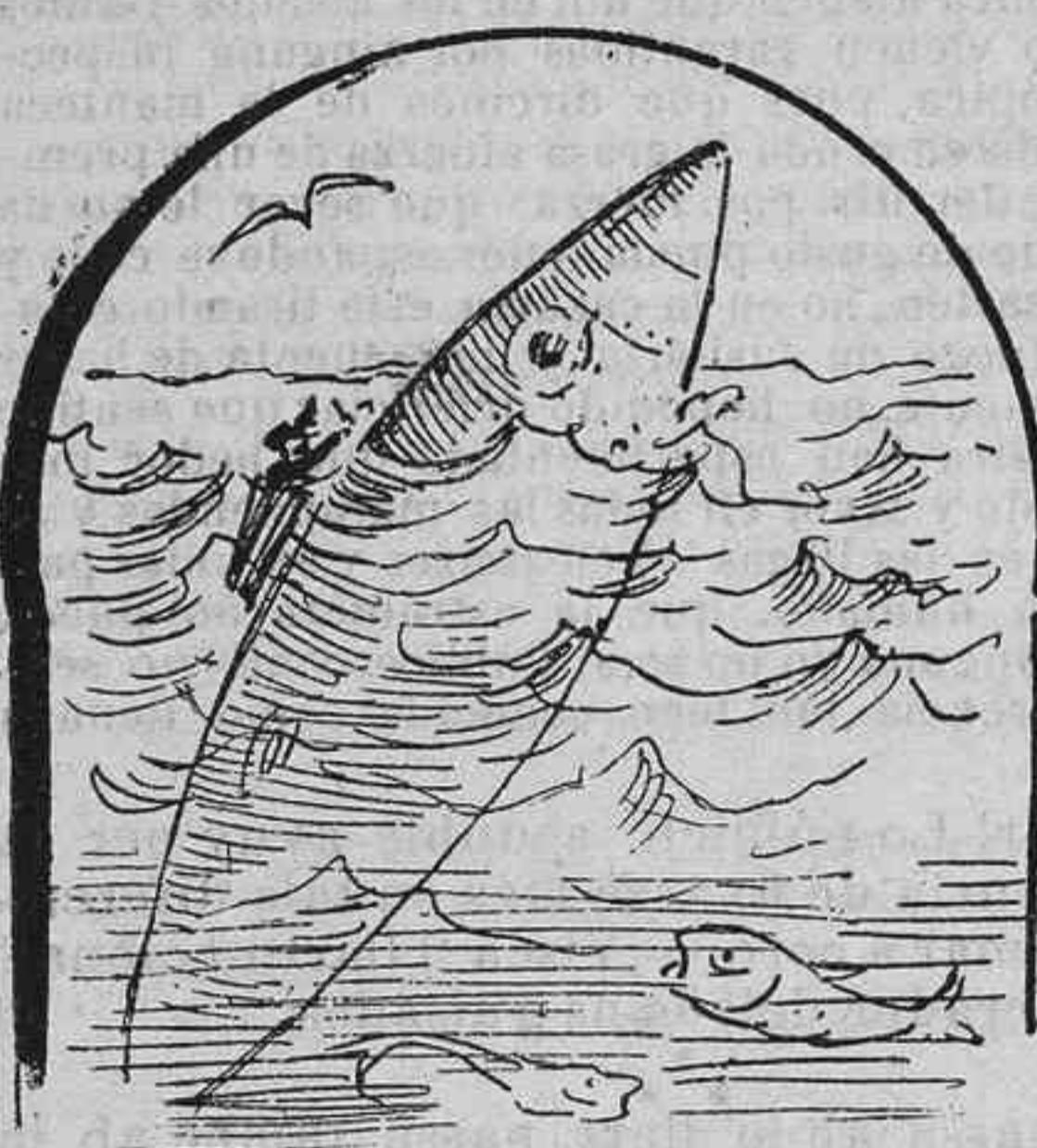
Y lo que passa ab lo llart, passa també ab la cansalada. Veyám sobre aquest punt què diu lo Sr. Simón:

«Como dirímos los tempanos (á) pencas tocino, este especie tambien nos dañe de la misma manera pagando tal vez una pequeña cuota de arancel y las demás especies asi si ablemente solamente, que las avenidas no son todo el año pero que las avenidas s' n al tiempo que nosotros podríamos trayer lo que vale la nuestra teniendo las circunstancias n' as necesarias que la extranjera; porque qui la levoramos encima de un seledor con sal encima de las ojas y por medio del calor de las mismas ojas sederrite la sal y la disuelva toda clase de enfermedad que pueda llevar consigo el cercó y despues algusto de peledar y que buena que hes es mucha satisfaccion saber lo que comamos en este país, que allí en los Estados Unidos de America de la manera de levorar hes diferente no pueda tener el sevor ni el gusto como la de aquí muy al contrario lo que tien es un mal gusto y un mal edor cuando se coce, lo han experimentado los que acostumbran comprarle preguntó yo al Pùblico cuando ban à la compra en un industrioso tendero la primera cosa que hacen es preguntar si es del terreno el tempano y diciéndoles la verdad sele comen con mas satisfaccion por que son diferentes clàss los cerdos que allí sacrifican que en España los cerdos que sacrificamos son de la industria Cataluña.

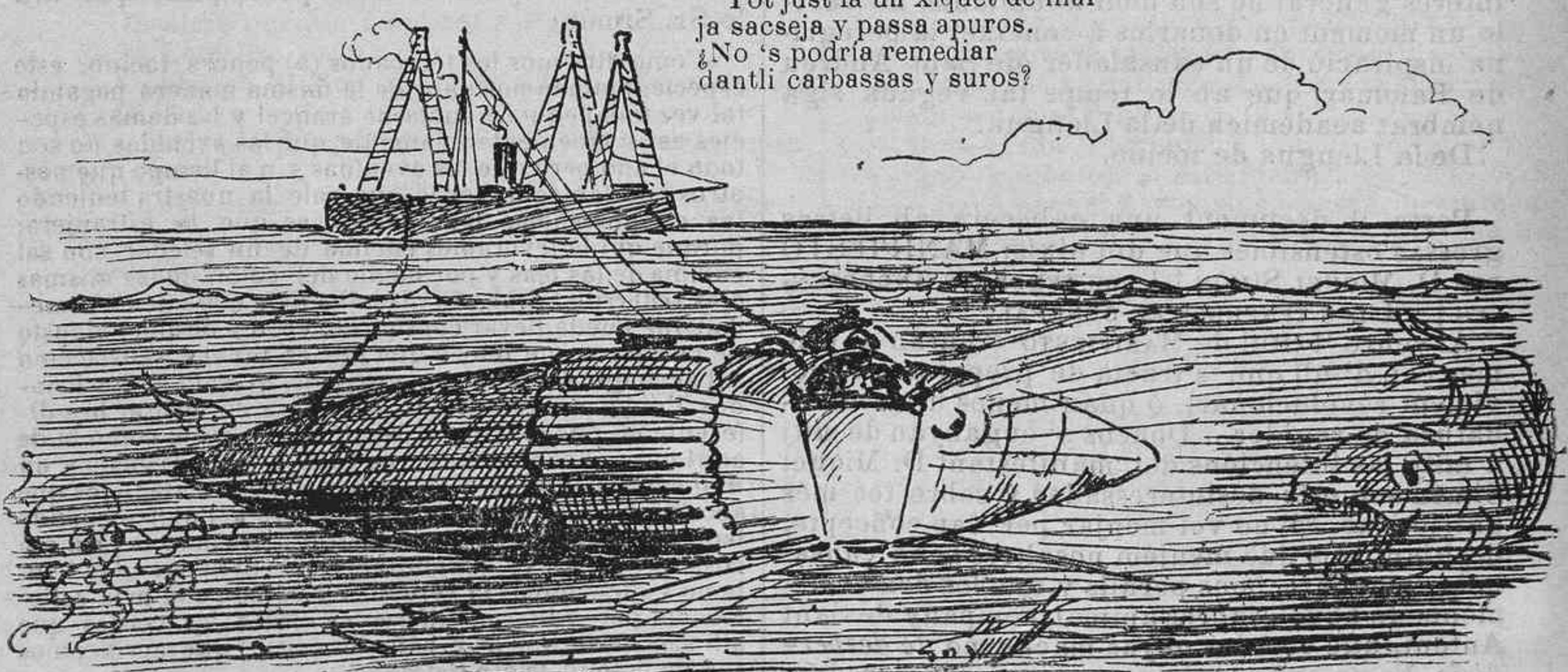
Ja ho veuen: ni 'l llart, ni la cansalada, per més que aquesta ja tothom la demana del te-

Lo seu defecte més grave
es que sempre 'n surt un tros ..
¡Pues res!... per dissimularho
que 'l pintin com un peix gros.

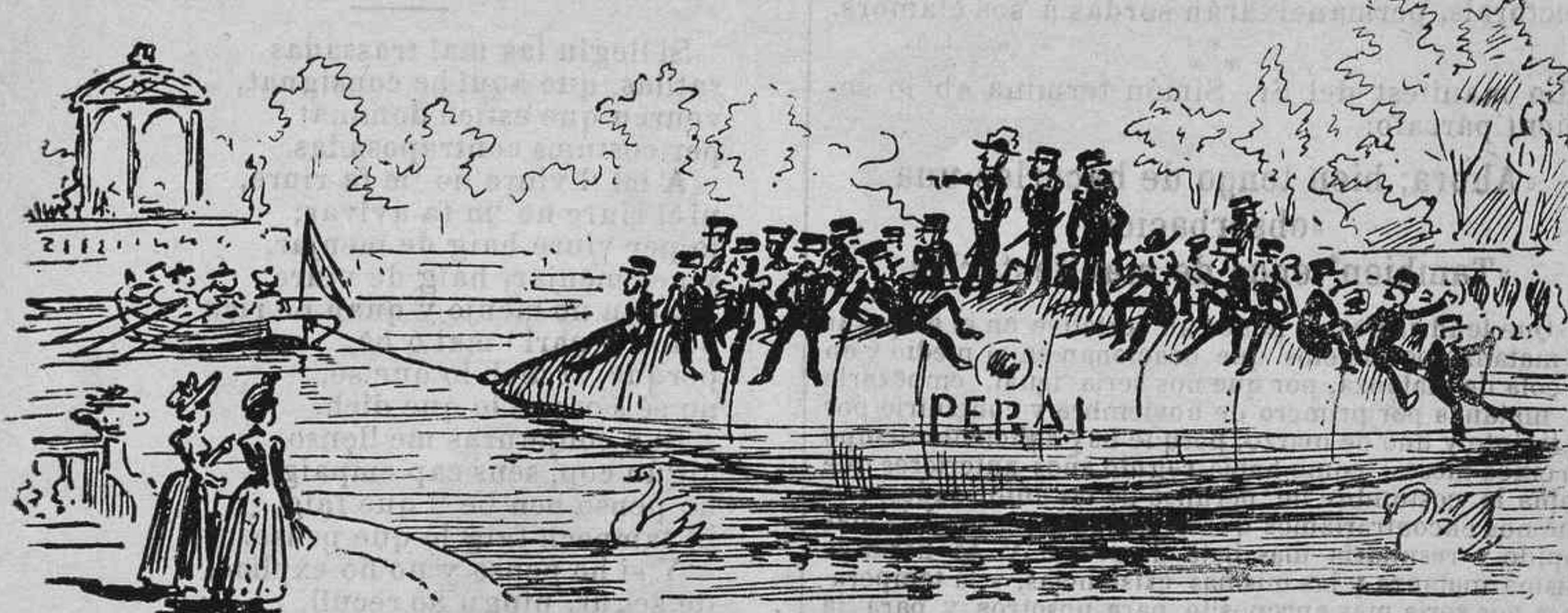

Tot just fa un xiquet de mar
ja sacseja y passa apuros.
¿No 's podria remediar
dantli carbassas y suros?

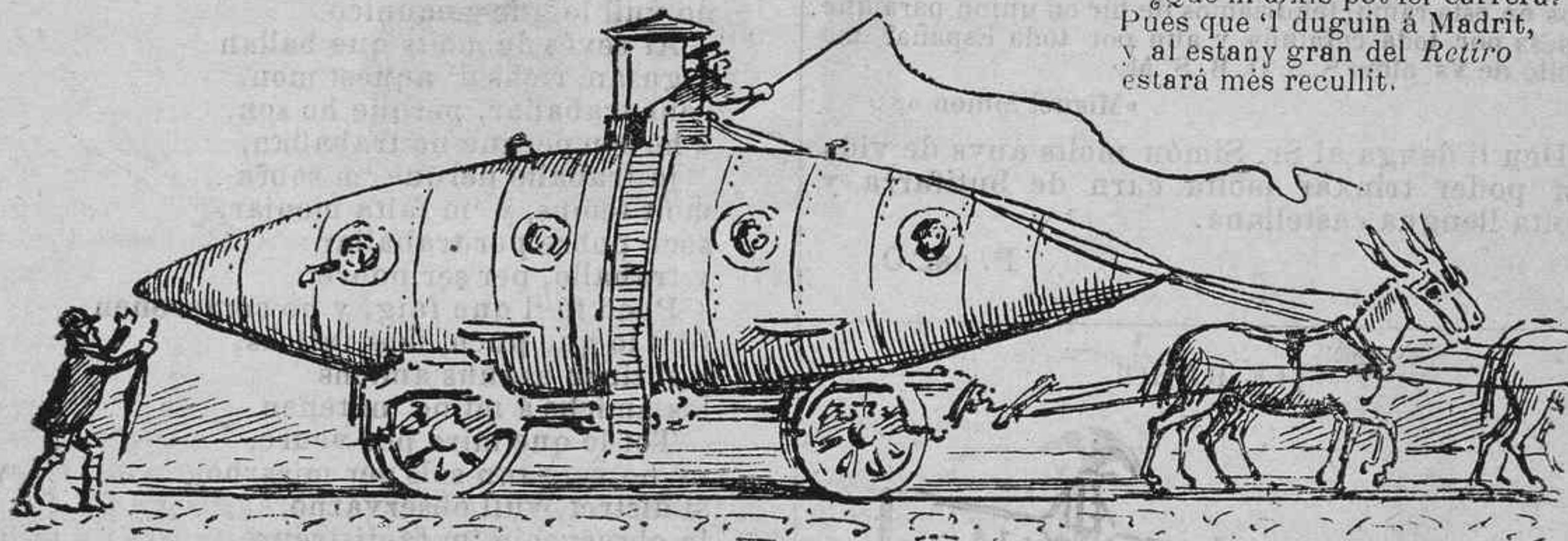

Tambè diuen que pert l'esma
y no veu res, enfonzat.
¿Y ab fanals dels de la Rambla,
no aniria ben guiat?

DEL BARCO-PEIX.

¿Que ni aixis pot fer carrera?
Pues que 'l duguin á Madrid,
y al estany gran del Retiro
estará més recullit.

Per últim, si hasta aixis temen
que 's perdi qualsevol dia...
que li posin quatre rodas
y que 'n fassin un tramvia.

rreno, exigint que 's porchs de que procedeix
sigan fills de la *industriosa Catalunya*. ¿Per qué
donchs ha de venirne tanta dels Estats Units, ab
un gust que no 's deixa entendre de nostra llen-
gua catalana?

* * *

Y no es aixó sols:

Como tambien diríamós los jamones, espaldones, coá-
dilos (a) garrones, y manteca salada, estas especies tan
poco no vienen garantidas por ninguna inspección mi-
croscópica podiendo proceder la enfermedad; de triqui-
nosis esto nos pase de la misma manera porque aquí
cuando somos en el período de la matanza los cerdos
que aquí sacrificamos son bien inspeccionados y perfec-
cionados por el Veterinario de cada localidad por sí; no
dire yo que esto no se hace tambien á estas especies
por la salud pública al llegar el puerto de Barcelona
pero de todos modos aquí (sabemos lo que levoramos
que allí no) pues ya que surtimos dañados, ya que estas
especies no son como las nuestras y detrioran ho com-
baten las nuestras especies, busquemos un medio posi-
ble, y un beneficio por todo el ramo en general, tal vez
haciendo una petición hosea un recurso de alzada y
presentarle en el gobierno cibil de la provincia para que
S. E. le donga curso á la superiorida, para que nos
atenga esta justa petición siendo al bien por toda cata-
luña, y siendo la mas industrial y principalmente
Barcelona la segunda capital de España y al llano de
este, las que se dedican más á levorar y decar unas
existencias bajo consumo de consumo de espededores,
y unas existencias numerosas como de costumbre de
cada año, teniendo que emplear al capital y la inteli-

gencia y no danoo el resultado que tendría de dar el
negocio, de quien es culpa esto; de nosotros mismos,
porque no habido ninguno del nuestro ramo que se aya
recordado del porvenir de nuestra dejadencia de nego-
cio, como diríamós de los tratados en Inglaterra Francia
y las demás naciones que han benido portando un cri-
sis de trabajo por las clases proletarias diciendo que
sería un bien por toda la nación y ahora cataluña en-
cuentra el resultado como nos asucedido a nosotros
siendo la única industria que tenemos.

»Aqui pagando al nues'ro trivuto de consumo, para
el bien de la nación y tambien pagando la cuota en el
tesoro de contribución industrial, esto si que si llega á
oídos de la superioridad; muy facil que lo cesura y que
nos da un buen resultado en beneficio de nosotros y del
público, alvirtiendo que si no llega á los oídos de la
superioridad ho del gobierno haceremos como dice una
parodia catalana que haremos á quedar como (la criada
de santana) sino de lo contrario nuestro negocio, nos
hira en detrioridad ho de baja como ba cada año, con
que catalanes abrir el ojo. Adefendernos tenderos cata-
lanes por el bien de la patria y por la protección en el
ramo.»

Això de quedar com la criada de Santa Ana
es molt trist, sobre tot tractanç de uns indus-
trials tan laboriosos y tan inteligents en l'art de
fer bufifarras y manifestos.

Pero ¿no tenen, no usan cada dia ben esmolats
ganivets y tallants afilats los que 's dedican á la
tocinaria? Un crit de «¡á las armas!» tal vegada
despertaria l'atenció de las autoritats, que molt

me temo que ara, preocupadas en fer embutits electorals, permaneixaran sordas á sos clamors.

*
Lo manifest del Sr. Simón termina ab lo següent párrafo:

«Ahora; bien tengo de hacerles una
»obserbacion

»Tambien tengo de manifestarles

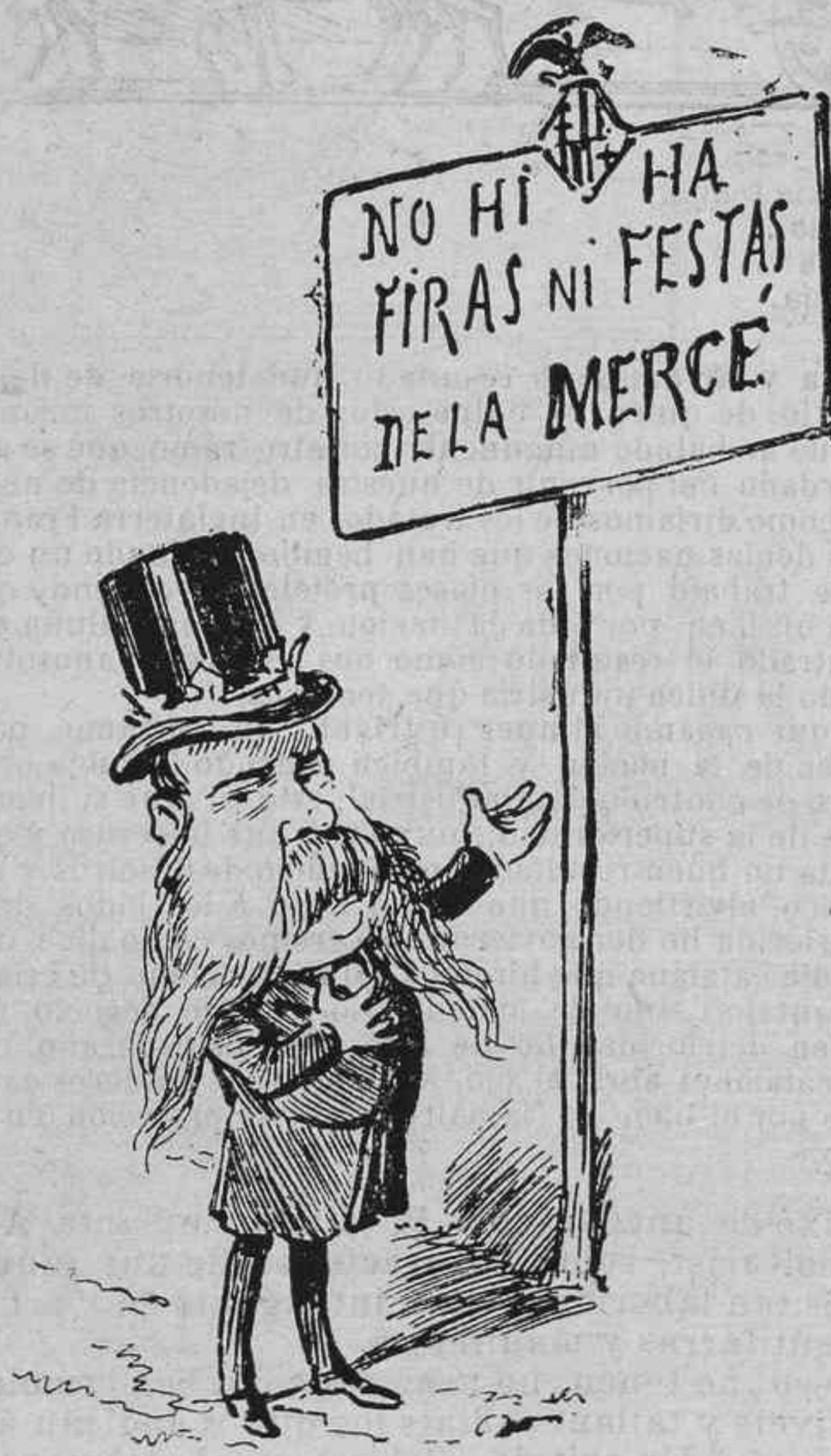
»Que tendriamos de poner un coricito en el empezar la matanza por defetos que ocasionan en el medio y en la cola de matanza, por que nos seria igual, empezarle la matanza per primera de noviembre y concluirle per el treinte y uno de marzo, porque hay suficiente tiempo en cinco meses; como habia regido años anteriores que habia la costumbre de permiso de las autoridades, por que nos encontrariamos que al ganado nos vendria mas rapido y resultaria mas bajo de precio y se haria la misma matanza y las mismas existencias; y la temperatura nos seria mas aproposito para nosotros y para la salud publica y en beneficio de todos los que contribuimos en esta ramo, tendriamos de hir en union para que rigiese por toda cataluña y aun por toda Espana? me repito de Vs. afmo S. S. Q. B. S. M.

»Miguel Simon »

Déu li donga al Sr. Simón molts anys de vida per poder trinxar molta carn de butifarra y molta llengua castellana.

P. DEL O.

¡TE RAHÓ!

—Está clar, infelissons! ¿Cóm han de fer festas sensse mi?

LAS MÉVAS COSTUMS CONTRAPOSADAS.

Si llegiu las mal trassadas ratllas, que aqui he consignat, veurèu que estich dominat per costums contraposadas.

A mi 'l viure no 'm fa riure, ni 'l riure no 'm fa avivar; jo per viure haig de menjar, y per menjar, haig de viure.

Quan no menjo y quan no rich penso ó parl, mal ó bè, perque, si dich lo que sé, no sé sempre lo que dich.

Si á conjecturas me llenso algún cop, sens cap empaig, no penso ben bè 'l que faig, ni tampoch faig lo que penso.

Y si ho penso y no ho explico, de segur, ningú ho recull, perque, quan dich lo que vull, no vull lo que comunico.

Al revés de molts que ballan y gosan, richs d' aquest mon, sens traballar, perque ho son, ú ho son perque no traballan, jo traballo perque 'm sobra molt temps, y 'm falta menjar, soch pobre per traballar y traballo, per ser pobre.

Puch fè 'l que faig, y ho comprehenfent lo que puch, mos fatichs, y si tinch algúns amichs los amichs á mi no 'm tenen.

Tot lo que miro per veure, m' ho veig tan sols per mirarho, si distret, vull observarho, la observació 'm fa distreure, y distret mon pensament va sostenintse sens torce pèl moviment d' una forsa y ab forsa d' un moviment.

Los mèus gustos son á mitjos, moderats, sens cap antoig, mos desitjos son lo goig, y goso ab los mèus desitjos.

Serà goig sense alegria, creurà 'l vulgo, molt corrent; mes jo no guio á la gent, ni la gent á mi no 'm guia.

Crech tan sols lo que vull creure, y opino lo que 'm convè, m' assech per descansar bè y á cops me cango de seure.

Y en fi, lectors, 'us vull di com enemich del boato, que escribint per passá 'l rato, lo rato 'm passa ell á mi.

E. CALLS.

UN TIPO.

Saleta de qualsevol pis, de qua'sevol carrer, de qualsevol part de Barcelona.

MONÓLECH.

ROCH.—¿Vostès no 'm coneixen?... Pues soch un pare de familia, es dir pare, pare no, podria serho, perque dos anys de ser casat crech qu' es temps més que suficient per estrenyer més fort los llassos matrimonials.

MITJ DIA.

¡Las dotze! L' hora solemne
en que 'l sol pica més bé:
lo moment en que la Tuyas
va á dū 'l diná al seu Sevè.

Pero es lo que 's diu: no varem ser afortunats... Es dir afortunats, no, al contrari: jo crech qu' en la actualitat, viudo com soch, fora fins á cert punt una desgracia.

Si, perque, ara al menos, soch lliure, faig lo que vull... y vaja, puch dedicarme ab tot desembràs á las mèvas obligacions.

Tinch que advertirlos que de las conquistas, jo 'n dich obligacions: obligacions que si bè tenen 'ls seus ets y uts, donan en cambi molt goig.

També tinch que ferlos 'hi present, qu' es l' únic entreteniment que 'm domina en aquest mon.

Algúns ne diuhens vici; pero jo, la veritat, no ho sè veure com á tal, no senyor, per mi es una distracció com qualsevol altre, un passatemp, un rato de expansió á las nostres penas, penas que 'ns farian prompte aburrir aquest mon, sens la intervenció de la dona.....

Un servidor de vostés, es amant de las flaquezas humanas, y per aquesta mateixa rahó, soch també un acérrim admirador de la dona: de la part débil. (Pausa.)

Jo, al ser casat, no es que desitjés la mort de la mèva senyora, molt al contrari... Pero, 'm trobava lligat, anyorava aquells temps, aquells días memorables, y dich que 'ls anyorava, perque, mentres he sigut casat, he cumplert estrictament 'ls debers que imposa 'l matrimoni.

Soch molt tocat y posat ab las mèvas cosas....

D' ella, tampoch tinch res que dirne... va cumpli com devia.....

Suposo serà al cel, que ja es un gran qué, tractantse d' una casada, jove y hermosa encare. (Pausa.)

Ara tornarém altre vegada á las andadas... ¡ah!... pero ab la condició que no m' arreplegan

pas més, no, vaja, no 'm caso... ¡prou barato que me 'n hi escapat!....

No més vull corre d' aqui, d' allá: vull soroll, vull perfeccionarme.

Si tingües temps... ¡faria la mar de conquestas!....

Si, perque la dona, en sapiguentla estudiar, una vegada comprés de quin mal pateix, ja està llesta.....

Jo á la dona la tinch aqui, al palmell de la mà... 'n faig lo que 'n vull.

No més 'ls diré una cosa; vaig pèl carrer, veig una noya que m' agrada, únicament tinch que dirli «escoiti»... Naturalment se gira, la miro, 'm mira, li dich quatre paraulas, y... oli t' hi ha caygut... Ja no me la trech may més de sobre.

Res, tinch aquet do... es á dir, segóns cóm. ¿Veuhen? ahi en cambi van accompanyarme á casa, á cops de tomátechs.

Qué s' hi ha de fer, no tot han de ser glorias.... (Pausa.)

Ara 'n tinch una aqui, davant per davant del meu balcó, que no han vist vostés cosa més bonica.

Ella encare no s' ha adonat de mi, ni jo li he parlat.

Per ara 'm dedico á pendre vistas. Desde aquí la contemplo sense qu' ella sospiti res. ('S treu uns gemelos de la butxaca.)

Ab la ajuda dels gemelos, veig tot lo que fà, y lo que passa dintre de casa sèva.

'Hi ha moments que perdo 'l mon de vista, y una convulsió general me conmou tota la maquinaria.

Los ratos més felissons que passo, son á la nit. ¡Si vostés la veyan!... Es una monada.

Figúrinse uns ulls grans y negres, ab miradas

fascinadoras; una boqueta, ó 'pedreria, sempre mitj-oberta per una rialleta plena de passió, y desitj; un cutis fi y blanch com la neu; una garganta incomparable; un cosset bufó y flexible; un....

Vaja, es un ángel escapat de la gloria per fer patir als homes de la terra.

L'estudi que n' hi tret, es lo següent: se veu marcat en ella 'l sello de la ignorancia; poseheix un cor incapàs de fer traició.

Casada, 'm consta que no ho es; enamorada, tampoch ho está; també coneix qu' es sensible. Y es un mal, porque está exposada á las afecions de cor....

Mèva, prompte ho será... demà penso declararmhi... pero ey!... no vull enredarme: ¡càllin!... veig llum... ¡si será ella!... Vaya si ho es... (Se posa á mirá ab los gemelos)... reparo... si, si, va acompañada d' un... ¿será possible?... ¡bomba!... ¡Cristo, qué veig!....

(*Los gemelos se li escapan de las mans: ab pas inseguir s' acosta á la tauleta de nit, ompla una copa de vi ranci, y se la bêu, á la quuenta per refrescar el espant. Los maliciosos riuhen. 'Ls corrídos callan. Tableau'*)

R. ROCAVERT.

CONTENT Y ENGANYAT.

Don Joaquim es un senyó' que deu tenir cinquanta anys, sempre ha estat molt bon minyo, y avuy té una posició que l' ha feta ab molts afanys.

Es casat; té una senyora qu' ell estima com un boig, una dona encantadora, jove, amable y seductora, té trenta ays y fa molt goig.

Un jove que 's diu Enrich visita á aquest matrimoni; uns diuhens qu' es un amich, pero jo no ho crech, y dich que si acás es un dimoni.

Don Joaquim, qu' es confiat, no pensa en cap desatino; per aixó no ha sospitat que l' Enrich, tan estimat, l' está enyanyant com á un xino.

Quan té 'l marit al costat ¡cómo pateix la esposa infiel! ¡y quánta felicitat quan don Joaquim s' ha allunyat, anantse'n sense rezel!

¿La esposa es culpable?—Si, y jo veig la cosa clara, ¿quin amor podrá senti' siguent tan jove, per qui podria ser lo seu pare?

Aixis lo temps va passant; l' Enrich per ella estimat, ell per ella està xiflat, y don Joaquim aguantant lo que may ha somiat.

Un dia 's troban tots tres discutint dintre del pis, y 'l marit diu:—No hi ha res que á mi m' entussiasmi més que un matrimoni felis.

Ets jove, Enrich, per gosar, aquest es lo temps milló',

y si molts anys veus passar y t' arribas á casar, llavoras pots fer com jo.

Te casas ab dona honrada com la que vaig esculli', que per tú sigui estimada, y si aixó te desagrada, pots pendre exemple de mi.

L. C. CALICÓ.

La temporada d' hivern s' acosta.

Romea, ab una companyia casi nova y moltas obras en cartera, 's disposa pera obrir las portas demà.

Novedats també 's prepara pera obrirlas dintre de pochs días, després d' haver reformat completament lo teatro, contant ab una companyia completissima y numerosas obras per estrenar.

Mentres esperém la obertura d' aquests teatros que han de imprimir varietat en las nostras crónicas, veyám en los demés á quina altura 's troban.

PRINCIPAL.

Demi-monde, *Antonio y Cleopatra* y *Dionisia* son las obras que la companyia Duse 'ns ha donat últimament.

Es inútil y ocios insistir en lo que hem dit moltes vegades, repetint judicis ja coneeguts. La insigne Eleonora no coneix obstacles ni admet dificultats: tot ho vens, tot ho domina, tot ho avasalla ab la incontrastable flama del seu geni.

La grandiositat y forsa trágica del carácter de *Cleopatra*, la fina ironia y 'l clar-obscur de tot lo *Demi-monde*, la complexitat del tipo de *Dionisia* troban en ella un intérprete intencionat, viu, de carn y ossos, que més que imitar ó personificar, s' identifica, 's compenetra ab lo cos y ab l' ànima dels personatges que representa.

Lo Sr. Andó l' ha secundada sempre perfectament, elevantse á gran altura, especialment en lo paper de Conte Andrea, de *Dionisia* que ha brodat ab un luxo de detalls admirable.

Del resto de la companyia sols dirérem que son dignes satélites dels dos altres que 'ls dirigeixen.

Lo públich, numeros en totes las funcions, aplaudint ab verdader deliri.

TÍVOLI.

Música del mestre Chapi, lletra de dos autors bastant intencionats, Ruesga y Prieto, *Las tentaciones de san Antonio* resulta una sarsueleta, si no de punta, agradable y entretinguda.

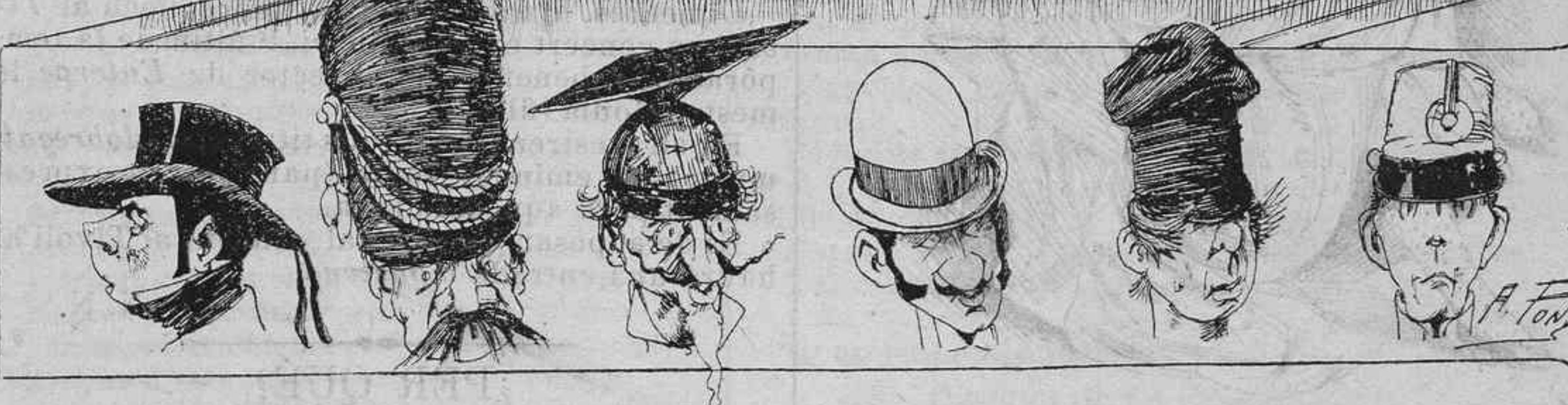
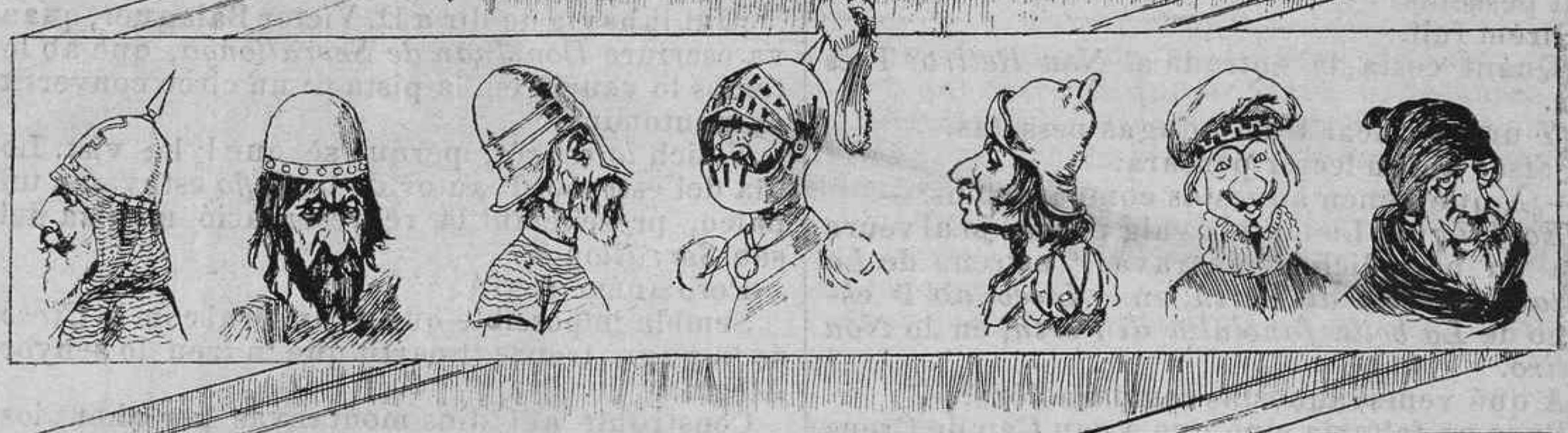
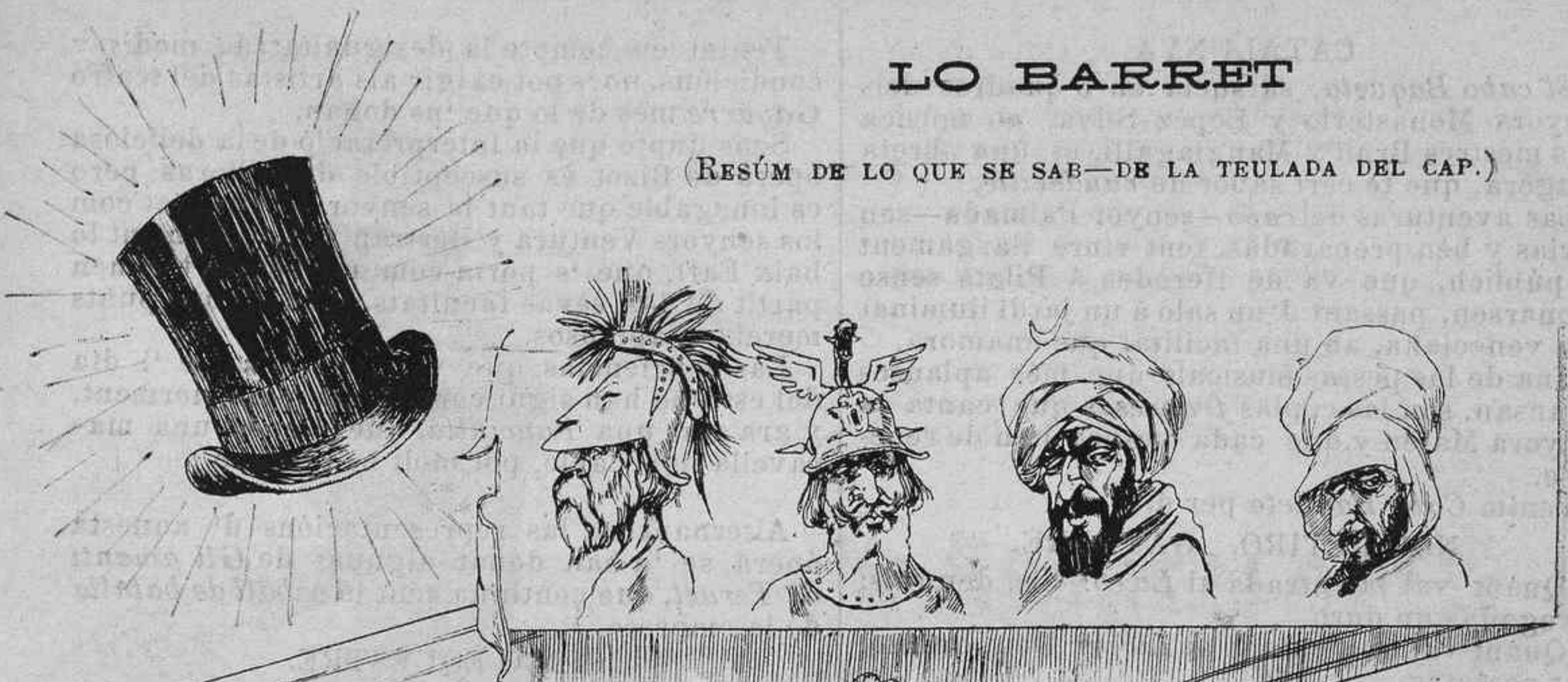
Agafant per protagonista un jove mistich que té intenció de dedicarse á la vida religiosa, los autors combinan algunas escenas molt animadas, ahont apuntan las tentacions que han de fer desistir al jove dels seus propòsits.

Hi ha xistes abundants, alguns tirant áverts, y varios números de música lleugerets y graciosos, que si bé revelan reminiscencias—en certs passatges molt marcadas—agradan y deleytan l' oido.

La interpretació, en general, acertada.

LO BARRET

(RESÚM DE LO QUE SE SAB—DE LA TEULADA DEL CAP.)

Casco, turbán, ros, morrió,
birret, gorra *timadora*...
sempre 'ls homes han usat
una ó altra *tapadora*.

A Pons

CATALUNYA.

El cabo Baqueta, sarsuela en 5 quadros dels senyors Monasterio y Lopez Silva, ab música dels mestres Brull y Mangiagalli, es una obreta lleugera, que té cert sabor de *vaudeville*.

Las aventuras del *cabo* —senyor Palmada— son varias y ben preparadas, fent riure llargament al públich, que va de Herodes á Pilats sense adonarsen, passant d'un saló á un jardi iluminat á la veneciana, ab una facilitat que enamora.

Una de les pessas musicals que més aplausos alcansan, son les coplas *francesas* que canta la senyora Mateu y que cada vespre han de repetir-se.

Tenim *Cabo Baqueta* per dias.

NOU RETIRO. GAYARRE.

¿Quànt val la entrada al *Liceo*? Sis, deu rals; de vegadas un duro.

¿Quànt val una butaca al *Liceo*? Deu, quinze, vint pessetas.

Girém full:

¿Quànt costa la entrada al *Nou Retiro*? Tres rals.

¿Y una butaca? Una ó dues pessetas.

Potser algún lector pensarà:

—¿A qué venen aquestes comparacions?—

Ecco li quá! Lo mateix vaig pensar jo al veure que un periòdich comparava l' estreno de *La bella fanciulla di Perth*, en lo *Liceo*, ab l' estreno de *La bella fanciulla di Perth*, en lo *Nou Retiro*.

¿A qué venen aquestes comparacions?

¡Pues no faltaria sinó que á can Cap de Creus demanessin per una pesseta lo mateix que á can Justin donan per dos duros!

¡OLE!

Tenint al davant un tipo
de tan magnífica planta,
i vés qui pensa ab lo govern
ni ab l' ànima que l' aguanta!

Tenint en compte la desigualtat de medis y condicions, no 's pot exigir als artistas del teatro *Gayarre* més de lo que 'ns donan.

Sens dupte que la interpretació de la deliciosa òpera de Bizet es susceptible de milloras; pero es innegable que tant la senyoreta Huguet com los senyors Ventura y Bertran y especialment lo baix Faff, que 's porta com un heroe, treuen partit de les seves facultats, y en alguns punts mereixen aplausos.

Les deficiencias que varen observarse l' dia del estreno han sigut corregidas posteriorment, y ara surt una *Fanciulla*, que si no es una maravilla impecable, pot molt bè sentirse.

* * * Alternant ab las representacions d' aquesta òpera, se 'n han donat algunas de *Gli amanti di Teruel*, que continua sent lo *caball de batalla* de la empresa.

CIRCO EQUESTRE.

Qui li havia de dir á D. Victor Balaguer, quan va escriure *Don Juan de Serrallonga*, que ab lo temps lo veuria en la pista d' un circo convertit en pantomima!

Y dich lo veuria, perque sè que l' ha vist. Lo dia del estreno, l' autor de la *Saffo* estava en un palco, presenciant la representació mimica del seu *Serrallonga*.

Pero aném al grà.

Sembla impossible que d' un local com lo *Circo* se 'n puga treure l' partit que 'n treu lo senyor Alegria.

Construir allí dins montanyas per ahont los caballs pujan y baixan, palacios que s' encenen, hostals, jardins iluminats á giorno... es una empresa titánica que sòls un bruixot pot realisar.

La accidentada existencia del heroe de las Guillerias 's presenta plàsticament á la vista del públich, ab tots los seus episodis, rasgos valerosos, escenes patéticas y grandiós final. Sòls hi ha una diferencia entre l' drama y la pantomima. Allí al protagonista l' decapitan; aquí l' indulantan. Lo *Circo* ha abolit la pena de mort en obsequi á don Joan de Serrallonga.

* * * La pantomima ha sigut molt ben rebuda y donarà entradas. En la nit del estreno lo públich va aplaudir frenèticament á tots los executants, al arreglador senyor Guerra y al director senyor Cotrelly.

Nosaltres, desde aqui aplaudim al senyor Alegria, que tant bè sab encaminar las seves iniciativas, agradant al públich y recullint honra y profit.

CONCERTS D' EUTERPE.

Dimecres, dia de la Mercé, tindrà lloch al *Tivoli* un concert extraordinari, l' últim de la temporada, á benefici del director de *Euterpe* lo mestre Goula (fill).

En ell s' estrenarà un wals titulat *Lo Llobregat*, música del eminent Goula (pare), escrit expressament per a questa diada.

Es de suposar que ab tal alicient al *Tivoli* hi haurà una entrada mònstruo.

N. N. N.

¿PER QUÉ?

A INSTANCIAS D' UNA NENA MODELO.

¿Per qué 't deixo, me preguntas?
¿per qué no 't vull, vols saber?

LAS NOSTRAS PARROQUIANAS.

La garbosa Doloretas
quan surt per aná á comprá,
avants que olvidar LA ESQUELLA
primé olvidaría 'l pá.

*'l per qué vols que t' expliqui
de aquest mon desdeny tan ferm?*

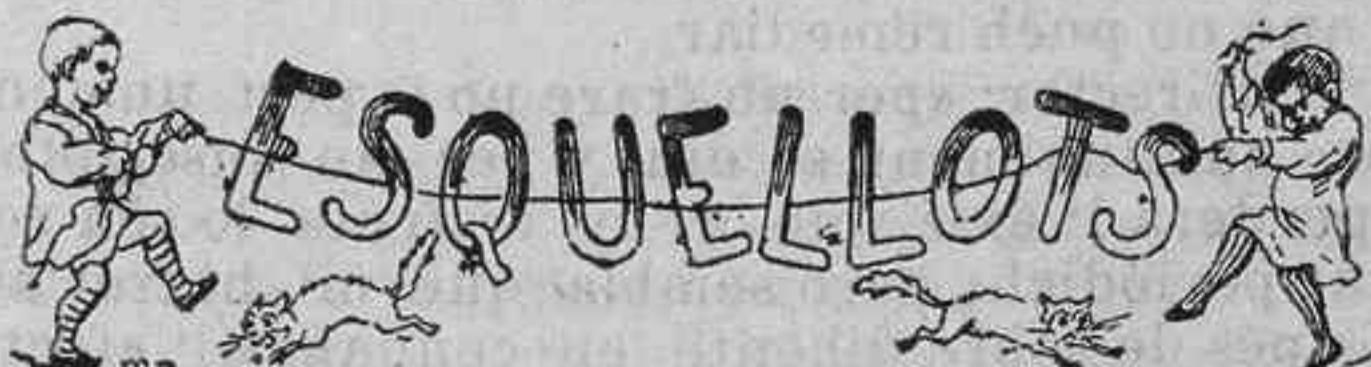
Ben poca cosa 'm demanas,
no vull ferme pregar gens,
no estiguis, pues, *impaciente*.
T' ho diré claret, claret.

Me nego á estimarte, niná,
perque tens carácter fret,
perque t' empolvas la cara,
perque gastas colorets,
perque 't fas pigas postissas,
perque ja 't cauhen las dents,
perque caminas garrella,
perque postis es ton pèl,
perque tens un ull... de vidre,
y miras contra 'l govern,
perque ets sorda d' una orella,
perque n' ets bruta en extrém,
perque n' ets molt vanitosa,
perque sè que 't put l' *alé*,
perque has fet l' amor á trenta,
perque no tens cap calé,
perque poch temps endarrera
vares passar sis mesets

en un poble de la costa
per curarte d' un mal... lleig,
perque n' ets massa embustera,
perque ets xerrayre en extrém
y *perque* tens una mare
qu' es pitjor que tú y molt més,
y á mi no 'm dona la gana
que 'm fassin portá 'ls *neulers*.

Vet'aqui, *ninfa aburrida*,
de mon despreci 'l *per qué*.
Ab aquestas referencias,
vestirás mares de Dèu.

R. ESTAPÉ.

Seguint lo capitul de las traficas, revela un periódich qu' entre lo que cobrava cada carro de las brigadas municipals y lo que figurava en lo llibre de caixa, hi havia una diferencia de tres pessetas per jornal.

L' Ajuntament emplea més de cent carros. Per lo tant se feyan fonedissas diariament més de trescentas pessetas.

Veritat que uns carros aixis no poden anar ni ab rodas?

* *

Item més.

Pregunta un diari si per ingressar en las brigadas municipals s' exigia una cantitat bastant crescuda que variava segóns lo jornal ó sou que disfrutés l' agraciat, arribantse al extrém de firmarse pagarés escalonats pèl que ingressava, quan aquest no contava ab fondos suficients pera pagar de un cop la comisió ó la prima.

Un altre parla de pobres peóns que sols guanyavan once rals diaris y tenian que donarne un al que 'ls havia colocat, quedant, per lo tant, reduhit á la miseria de dos pessetas y mitja.

¡Quánta infamia!

* *

Los regidors que aixis procedeixin son indigesnes d' ostentar la venera.

En lloch de tan honrosa insignia, deuria provehirse'ls de un trabuch.

Aixis al menos *traballarian* ab més franquesa.

Aquell suntuós palau de Agricultura edificat en lo Passeig de Pujadas, está cayent á trossos.

De manera que si algú passa per sòta, corre perill de pendrehi mal.

Única manera de que hi haja qui 's recordi de la Exposició després que aqueixa ha transcorregut.

Es á dir: encare hi ha qui se 'n recorda sempre: 'l Sr. Pirozzini, *conservador* de tots aquells edificis.

A qual Sr. Pirozzini també li cau alguna cosa.
Los diners del sou que disfruta.

M' escriuen lo següent:

«Sr. Director de LA ESQUELLA.

»Molt Sr. mèu: Me permeto la llibertat de dirigirme á vosté ab lo fi de donarli una prova de la franquesa que m' ha inspirat ab lo temps que dedico las millors horas del dia instruïmte en

lo periódich que ab tan acert y gust dirigeix, y es, dirli que ab tot lo sentiment de la mèva ànima 'm veig obligat á deixar de disfrutar de aquest recreo per més esforços que inventi, puig se 'm fa irresistible á la vista 'l dibuix de la vinyeta qual nom es lo de *Trenca-caps*, representada per un cap aplastat per unas grossas tenallas ó trenca-nous.

»Lo dibuix, segurament peca de massa bén fet, puig estich convensut que no necessitaria un rétol que indiqués lo seu significat, perque qualsevol l' entengués. Aixis es que al fullejar l' *Esquella* y topar ab la plana del dibuix m' imposa, y connou de una manera terrible mon temperament débil y nerviós. Es una preocupació que no puch remediar.

»Sr. Director: «per un frare no 's pert un convent» habitualment se diu, y per un suscriptor no perderá l' èxit que avuy disfruta lo seu reputat periódich; pero sembla que m' hi tret un gros pés de sobre dihentli en confiansa l' efecte que 'm causá lo primer dia que publicaren la peregrina idea del ja dit dibuix.

»Per final sols tinch que dirli que si vosté, guiat per lo bon desitj de fer content á un de sos primers suscritors ó aficionats á la lectura del seu periódich, tè á bè cambiar lo dibuix, continuare sentho baix paraula d' honor, mentres *Esquella* serà; y quan jo mori, si encar existeix, la tindrán los mèus fills que avuy son petits, y no obstant comenso ja á fels' hi confevir á fi de que comensin á trobarhi 'l gust sabròs que proporciona sa lectura.

SITUACIÓ COMPROMESA.

—Ell truca com un desesperat... la senyora 'm fa se nyas que no obri... ¡Quin apuro! Per anar bè, tots los pisos hauríen de tenir dugas portas...

»Sr. Director: l' amabilitat de vosté estich segur que quan menos arribarà á inspirarli ganas de contestar, sia ó no favorable al desitj verdader del qui té l' honor de dirigirse á vosté y es sempre son S. S.—J. G.» *

No podém deixar sense resposta una carta tan atenta.

Lo nostre intent no ha sigut mortificar á ningú, y molt menos á nostre amable lector al publicar un tan expressiu dibuix.

Y fins creyém que no hi ha motiu per posarse nerviós.

Si tal es lo temperament del amable autor de la carta, cregui que la continuada contemplació de un dibuix tant fort acabará per enrobustir li 'ls nervis, fentli l' efecte de una especie de gimnàstica nerviosa. No hi fa res que al principi l' afecti; ja s' hi anirà acostumant. Succeheix ab això com ab las dutxas fredas; al principi causan una verdadera conmoció; pero al últim un s' hi acostuma y fins acaba per trobarlas molt gustoses.

Per lo tant, segueixi 'ls nostre consell y no duptém que una vegada 's trobi més aliviat y més apte per rebre impresions fortes, acabará per donarnos las gracies.

Lo nostre amich y company D. Eduart Vidal Valenciano se troba casi del tot restablert del grave atach á la vista que havia experimentat fa algún temps.

Creyém que aquesta notícia complaurà á tots los amichs del notable escriptor y aplaudit autor dramàtic.

Llegeixo:

«El concejal inspector del Parque ha acordado dividir en dos las brigadas de operarios que se ocupan en aquellos jardines.»

¡Qué volen que 'ls diga! Me sembla qu' era més urgent dividir en dos á aquell regidor acusat de unas irregularitats tan crespas!

Ha observat un concurrent á las sessions municipals que se celebren en lo Saló del Consistori, que las parets están tapadas encare ab los tapisos de vellut de cotó que allí van colocarse quans' habilità aquell local per menjador de la reyna regent.

Y lo més bonich es que aquells tapisos ocultan las lápidas dedicadas per Barcelona á Madoz, á Prim y á altres ilustres patricis.

Las lápidas recordan virtuts civicas d' homes eminentes: lo vellut de cotó recorda regias manducatorias.

¿Qu' es lo que interessa més al poble de Barcelona?

Los taberners se queixan ab rahó de que se 'ls hajen trencat los porróns que no estaven ajustats al sistema decimal.

Perque es lo qu' ells diuhen:

—Los porróns no 'ls feyam servir pera medir, sino perque 'ls parroquiáns *beguessen á galet*.

¿No 'ls sembla qu' en lloch dels porróns lo que s' hauria de fer, seria examinar lo vi que s' hi introduheix?

A pesar de lo que s' ha dit, no hi ha cólera á Barcelona.

Los cassos del carrer de Abaixadors més que de cólera morbo son de cólera miseria.

Que las autoritats y 'ls particulars procurin tapar las bocas que s' obrin de gaua y consolar las tripas que 's recargolin de buydas y desapareixerán tots los perills y no hi haurà motiu per cap alarma.

*
** Lo més bonich es què mentres uns metjes van creure descubrir en las dejecions de algún de aquells malalts lo *bacilo coma*, lo Dr. Cajal, distingit microbiólech va negar terminantment qu' existissen

¡Qué s' hi ha de fer!

Es més fàcil posarse d' acort en Romero y Cánovas, que dos metjes.

Aquest any no se celebren festas de la Mercé. Es à dir, no se celebraran més que las funcions religiosas, à expensas del ajuntament.

En la vinya del Senyor, no hi apedrega may.

Está ja constituida legalment è instalada en lo carrer de la Aurora, núm. 12, primer pis, la societat *El Progreso*, de obrers del ram de *lampisteria, latoneria y hojalateria*, de Barcelona y 'ls seus contorns.

Felicitém als obrers que tan bon acort han tingut y 'ls desitjém molta prosperitat per la sèva associació.

*
** També ha quedat constituhida è inaugurada oficialment la *Asociación literaria*, que l' últim diumenge va celebrar la repartició de premis del certamen que havia obert.

La festa tingué lloc en lo salò de Congressos, del Parch, y resultà lluhida.

Després dels discursos y memorias de costüm, se procedí à la obertura de plechs, obtenint premis la Sra. Rabell, los Srs. Marull y Escriu y altres apreciables joves, quals noms no recordém.

Fou elegida reyna de la festa una senyoreta molt simpàtica, que lluhia mantellina blanca. Una música amenisà 'ls intermedis.

Lo nostre estimat company *La Campana de Gracia* publicarà la setmana que ve un número de vuyt páginas, destinat à conmemorar la glòria revolució de 1868, à celebrar la reconquista del sufragi universal y à altres assumptos no menys interessants y de palpitant actualitat.

En la part d' il·lustració, à més del dibuixant habitual Sr. Moliné, hi cooperaran los celebrats artistas D. Joseph Lluís Pellicer y D. Apeles Mestres.

Serà un número de sensació y una prova més de la forsa y popularitat de *La Campana de Gracia*.

Continúa la dessidia municipal.

Rara es la setmana que se celebra sessió ordinaria 'l dimars, tal com està marcat en la lley.

Las sessions se verifiquen totas de segona convocatoria, ab lo qual, siga 'l que 's vulga 'l número de regidors, se prenen acorts y 'ls acorts son vàlits.

Per aquest viatje si que no necessitavam alforjas.

Per aquest resultat tan trist no necessitavam canvi d' ajuntament.

Ja no 's farán à la Plassa de Catalunya aquells pòrtichs que havia projectat lo Sr. Falqués y que siguieren premiats en públic concurs.

L' arcalde Sr. Coll y Pujol ha ideat una cosa més senzilla: una via diagonal que vaja desde la Rambla de Canaletas al Passeig de Gracia; y un altre encreuhada ab aquesta, desde 'l Portal del Angel à la Rambla de Catalunya. En los quatre panys que quedin entre 'ls brassos de la creu, jardinetes, y en paus ab l' Oliva.

*
** La idea del Sr. Coll no es dolenta; pero tampoch es nova.

Si no recordo mal, figurava en un dels projectes presentats á concurs, que siguieren derrotats pels pòrtichs del Sr. Falqués.

Me sembla que 'l distingit artista Sr. Pellicer podria sobre 'l particular donar alguns informes.

*
** Pero jo crech que ni 'l projecte Coll y Pujol, ni 'l projecte Falqués arribaran à prevaldre.

La plassa de Catalunya està no sòls plena de barracas y barracóns y barraquetas que la obstrueixen per complert: hi ha ademés una altra cosa que no 's veu.

Y es la grapa de D. Manuel Girona.

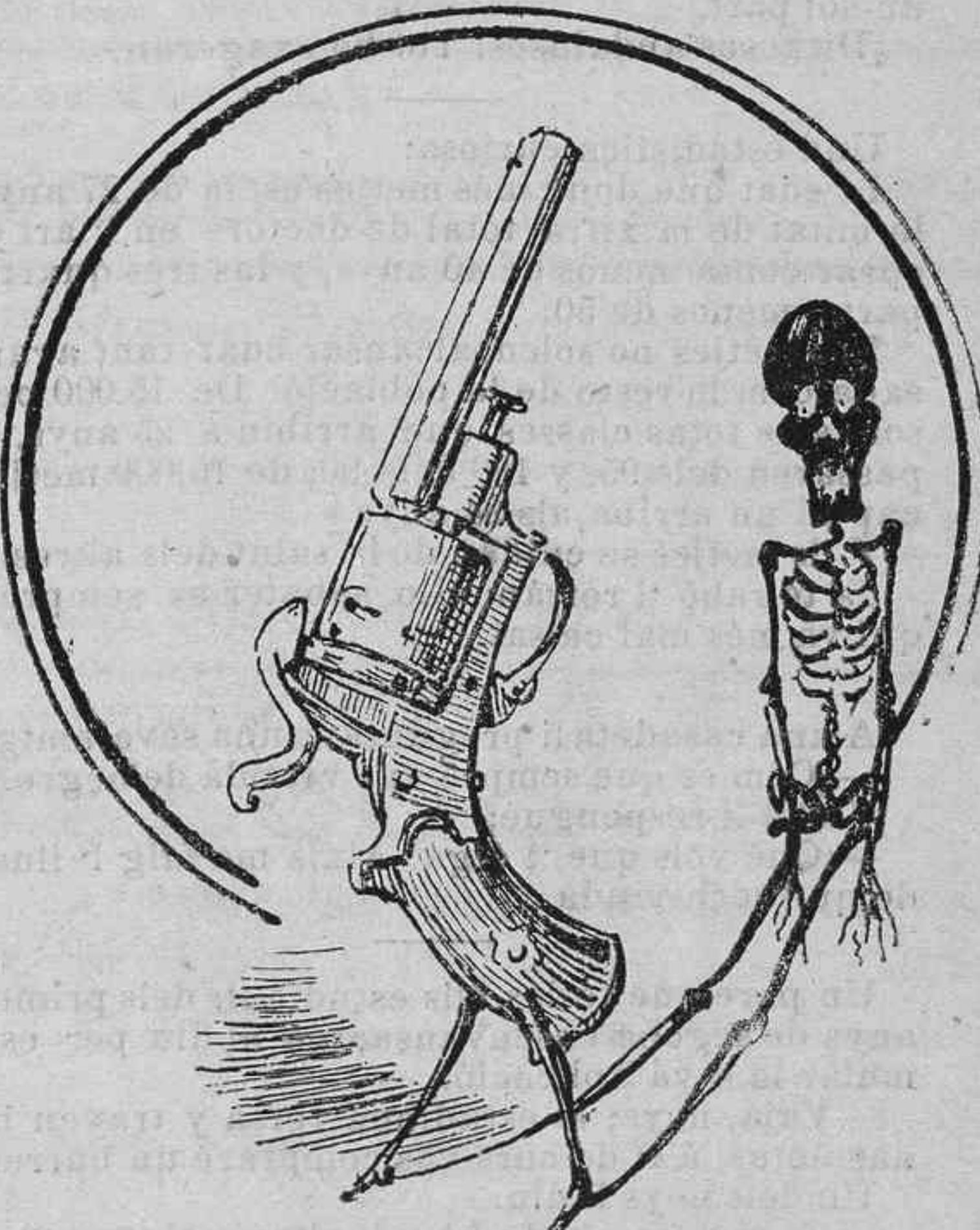
Lo qu' es aquesta, que 's desenganyi 'l Sr. Coll y Pujol; ni à cops de vara podrà lograr que l' enretiri.

Algunas societats corals catalanas han visitat varias poblacions del Rossellò sent per tot arreu molt aplaudidas y festejadas.

Catalans son los del altra banda dels Pirineus; catalans los de la banda d' ensà.

De manera que Catalunya es lo nus del llas que uneix à Espanya y Fransa.

ÚLTIMA MODA.

Suicidis, assassinats,
tiros al mitj del carrer...
Fa temps que 'l Sr. Revólver
desempenya un gran paper.

PARES Y FILLS.

—Y la noya?—S queda à casa;
la vigila la cambrera.

—Ay! Allí veig als papás...
S'ort que passo per darrera!

A Cádiz una senyora ha tingut cinc fills de un sol part.

¡Ditxosos andalusos! Tot ho exageran.

Una estadística curiosa:

L'edat que dona més metges es la de 27 anys; la mitat de la xifra total de doctors en l'art de curar conta menys de 40 anys, y las tres quartas parts, menos de 50.

Los metges no solen alcansar edat tant avançada com lo resto de la població. De 15,000 persones de totes classes que arribin a 25 anys, 30 passaren dels 95, y 180 dels 90; de 15,000 metges, cap ni un arriba als 94 anys.

Y 'ls metges se cuidan de la salut dels altres.

Ja té rahó 'l refrán: «Lo sabater es sempre 'l qui va més mal calsat.

A una casadeta li preguntava una sèva amiga:

—¿Cóm es que sempre vas vestida de negre?

Y ella li respongué:

—¡Qué vols que 't diga! Aixis me faig l' ilusió de que soch viuda.

Un pare que té dos fills estudiants dels primers anys de segona ensenyansa, los hi diu per estimular la seva aplicació:

—Vaja, noys; si estudiheu forsa y trayeu bones notes, a fi de curs vos compraré un burret.

Un dels noys li diu:

—Y si l' un queda bè y l' altre malament?

—Al que quedí bè li compraré 'l burro.

—Y al altre?

—Unas morrallas.

CUPÓ-OBSEQUI

ALS LECTORS DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Presentant aquest cupó, 's podrà adquirir per DOS rals una obra que val UNA pesseta:

LOS SIETE PECADOS CAPITALES

novela agre-dolsa, ilustrada ab dibuixos intercalats, formant un tomo de prop de 100 páginas.

NOTA.—No es necessari tallar lo cupó. Bastarà presentar l' exemplar de LA ESQUELLA, que serà sellat al entregar la obra.

LLIBRERÍA ESPANYOLA DE LOPEZ, RAMBLA DEL MITJ, 20

INJUSTAMENT.

Paraula de casament
diu que t' ha dat en Climent
cansada al fi d' esperá;
me 'n alegro, francament,
puig que seguint la corrent
d' aquest mon tan inhumá,
succehirá probablement,
poguent ton desitj lográ,
que pagarà un innocent
los vidres que vaig trencá.

BO. IV.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Can-ta-re-lles.
2. ID. 2.ª—Tur-ró.
3. MUDANSA.—Fira-Fora-Fura-Fera.
4. CONVERSA.—Mataró.
5. TRENCA-CLOSCAS.—De eslabón en eslabón.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Pre-fa-ci.
7. TERS DE SÍLABAS.— BA SE A
SE VI LLA
A LLA DA
8. GEROGLÍFICH.—Per castanyas Totsants y
per sants las iglesias.

XARADAS.

I.

A MON APRECIAT AMICH EN B. TORRENS BOI ART.

—Hola, noy, ¿qué dius de bò?
¿cómo estás de tot arréu?

LOPEZ-EDITOR. Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, Barcelona.

OBRA NOVA

L' ESCA
DEL
PECAT

NOVELA ORIGINAL

PER

M. FIGUEROLA ALDROFEU

Un tomo en 8.ª de 200 planas.

Preu 2 pessetas.

Nueva edición

LA DAMA DE LAS CAMELIAS

por ALEJANDRO DUMAS (hijo). Un tomo en 8.ª, Ptas. 1.

Obra nueva por GUY DE MAUPASSANT

• • • Nuestro Corazon. • • •

Dos tomos en 8.^a
Ptas. 4.

LOS PERCANCES DE QUEVEDO, por J. Moreno Fuentes. . . .	Ptas. 1
FRUTOS COLONIALES, por Paul de Kock.	» 1
SOR FILOMENA, por Edmundo y Julio Goncourt. Edicion ilustrada.	» 4
QUINIENTAS MUJERES PARA UN HOMBRE SOLO, por A. Belot.	» 2'50

MARTINEZ BARRIONUEVO

— EL DECÁLOGO —

1. ^o AMAR Á DIOS. . . .	Novela española. Ptas. 1'50	4. ^o HONRAR PADRE Y MADRE. Novela española. Ptas. 1'50
2. ^o NO JURAR. . . .	id. id. » 1'50	5. ^o NO MATAR. . . . id. id. » 1'50
3. ^o SANTIFICAR LA FIESTA. id. id. » 1'50		6. ^o NO FORNICAR. . . . id. id. » 1'50

La próxima semana aparecerá

TOMO 7.º

NO HURTAR.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, o bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se els organ rebaixas.

—Bè, i tu? ¿qué vas coix?
—Al peu
m' hi ha sortit un panalló;
trovo que 't tornas guapet,
no 't semblas gens á ton pare.
—Oh, tres deixo la barba are.
—No 't deixas pas lo ralet?
—Qu' estás de broma... apropósito;
tú qu' en sabs, una vegada
dedicam una xarada
perque 'n deus tení un depòsit.
—Tú m' insultas.

—No t' insulto.
—Total no sigas tartrana:
xaradas vols?... fuig... demana
altres coses de més bulto.
—Es que la filla de 'n Joan
Quart-tres-quart afectadota
hi está.

—Pro ¿qui es?
—La xicoteta.

—Ja tens xicoteta, noy gran?
—Sí, noy, y que 't dich qu' es caya;
fresca, plena, alta, molt fina
y ab un garbo quan camina...
—Vaya, vaya, vaya, vaya...
—Te un cor que sembla una estufa,
un nasset casi quart-dos
y un pare... més reganyós...
—Buifa, buifa, buifa, buifa!
donchs, ja rebrás.

—So gat vell;
creu que si 'm toca 'l vellot
prou li clavo un mastegot
que 'l prima-dos.

—Vatúa n' ell!
—Si me la vols dedicar
te pago un café.

—Jo 't toch;
tan gorrero 't creus que soch?...
m' acontento ab un dinar.

—Aquí la tens; d' argument
la conversa 'm va servi;
ara 't prego solament
tingas compassió de mí.

J. STARAMSA

II.

—Cóm ho passa, donya Tot?
—Bastant bè, senyó Ramón;
ara baixo del Ninot
de comprá aquest tres-segón.
—Ay filla, será molt prima
puig es de la pell hu-quart
—Si 'l vol probá?

—Se li estima;
passiho bè, que se 'm fa tart.

J. M. BERNIS.

MUDANSA.

Lo dia de la total
que tan gran aquí vá ser,
davant de la Catedral
la total de D. Sever
caygué fentse bastant mal.

PEPET D' ESPLUGAS.

TRENCA CLOSCAS.

S^A D. JOANA DE BESALA.

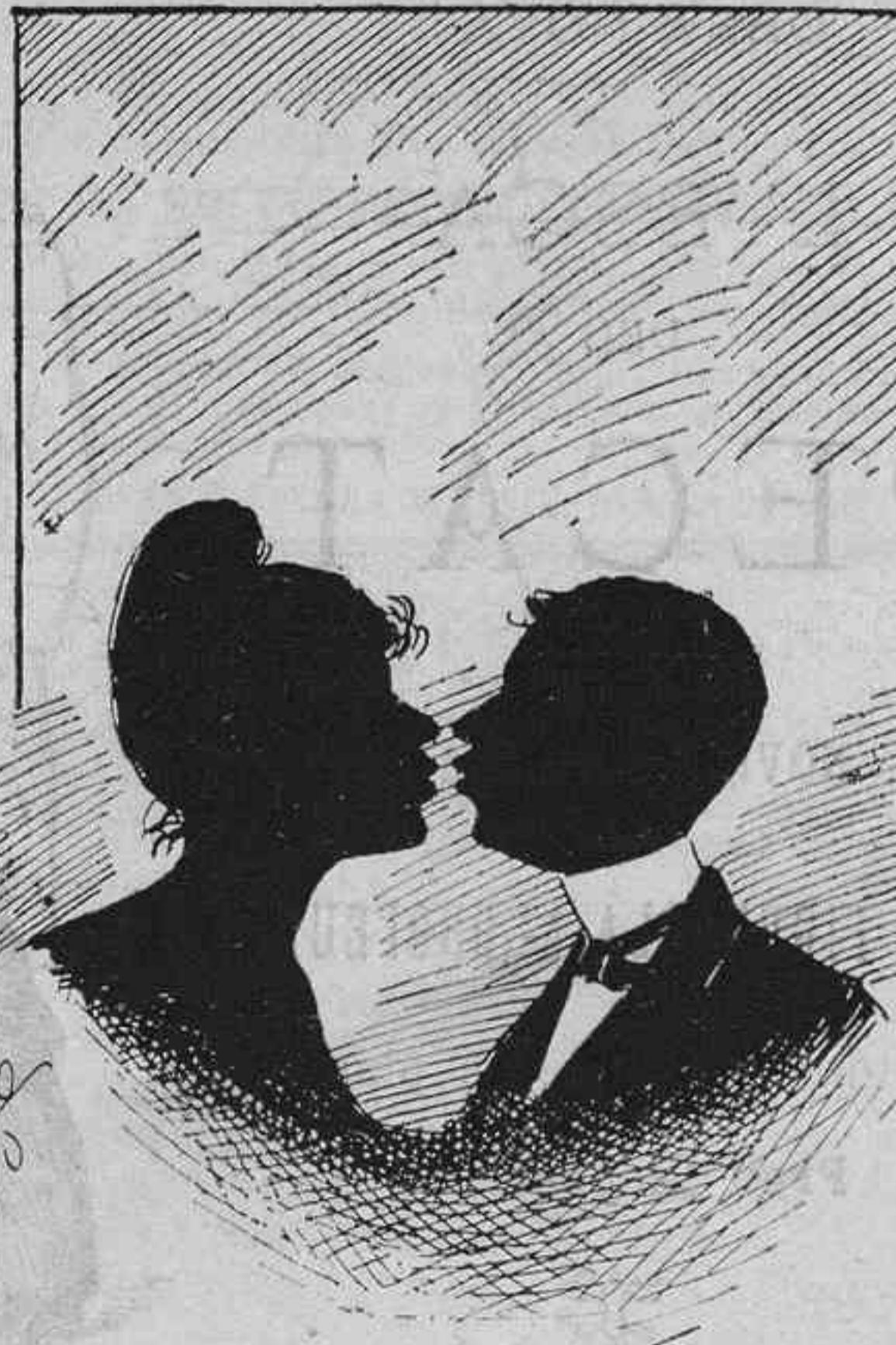
SANS.

Formar ab aquestas lletras, degudament combinadas,
lo nom de una vila de Catalunya.

ANAGRAMA.

La Total sempre rondina
quan vé l' hora de dinar
perque sa mare, Agustina

TEMPESTATS AGRADABLES.

La electricitat fermenta,
la xispa va ja á estallá...
que s' acostin una mica
y després... Jay, Déu dirá!

dona sempre á la Paulina
una tot més de menjar.

J. ARAN Y GAYA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	—Nom de dona.
3	10	8	5	4	6	10	8	6	—Ciutadans.	
3	10	1	5	10	8	4	5	—Un arbre fruyter.		
4	2	1	4	8	7	10	—Nom de dona.			
5	10	3	7	5	10	—	”	”	”	
3	10	5	7	10	—	”	”	”	”	
10	1	8	10	—	”	”	”	”	”	
6	7	6	—	—	—	—	—	—	—	Un número.
6	7	—	—	—	—	—	—	—	—	Nota musical
9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	Una lletra.

CAMILO DE SELIS.

INTRÍNGULIS.

Buscar un nom que anant trayentli una lletra donga.
'ls següents resultats: 1.er La l una ho es; 2.^{on} nom de do-
na; 3.er animal; 4.^{rt} id.; 5.^{nt} vocal.

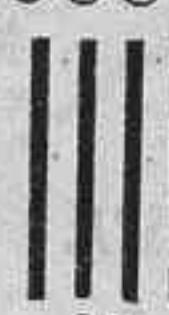
CAP DE CINDRIA,

GEROGLÍFICH.

EEEEEE

KKKKKK OOOOOO

CCCCCC

Ir a C

IOOO

J. ALAMALIV.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.